

[Moltesen.]

tosidede Traktater eller Generalakt sagde den højtærede Udenrigsminister, oversat i mit Sprog, at der er ikke Tale om et Enten—Eller, men om et Baade—Og. Jeg erkender i og for sig den Betragtning Rigtighed, at man staar ikke her saaledes, at man skal vælge, men naar Spørgsmaalet er om, hvad der har den praktiske Betydning, hvad man skal lægge an paa, saa er det alligevel af nogen Betydning, at man klarer sig, at man til en vis Grad vælger, om man føler sig tilfreds med en Generalakt, eller om man vil stræbe efter tosidede Traktater. Det er paa det Punkt, Spørgsmaalet efter min Opfattelse har Interesse. Og tror den højtærede Minister virkelig, at en Magt, som har vægret sig ved at underskrive en Traktat med en lille Stat som Danmark af et Indhold, som blot gaar lige saa vidt som Generalakten, nogen Sinde indenfor en overskuelig Fremtid vil underskrive Generalakten, hvorved den maatte give denne Stilling, som den altsaa ikke havde villet give Danmark, den lille, fra alle Sider som Fredsven anerkendte Stat, til alle Stater, universelt? Jeg tror det ikke.

Endelig sagde den højtærede Minister om Politiets Magt, at den beroede paa, at Folket var materielt og moralsk afrustet, og nævnte, at man i Richelieus Tider havde revet Ridderborge og Byborge ned. Det er muligt, at man har gjort det, men jeg er fuldkommen sikker paa, at man har ikke nogen som helst Ret til at forlange Afrustning af den private, forlange, at han skal give Slip paa sin Evne til at værges selv, før man siger til ham, at nu overtager Samfundet den Opgave. De to Ting er uløselig knyttet til hinanden som to Sider af samme Ting.

Jesper Simonsen: Det ærede Medlem Hr. Moltesen havde den Opfattelse, at Vælgerne skulde have misforstaaet, hvad det var, man krævede fra vor Side i Henseende til Afrustning eller Nedrustning. Det kan der ikke være noget som helst Grundlag for, idet Valgkampen den Gang blev ført under Henvisning til det Forslag, som tidligere er blevet vedtaget i dette høje Ting af de to Partier, som i Øjeblikket danner Regering. Man har altid henvist til dette Forslag, og det nu foreliggende Afrustningsforslag er i saa nøje Overensstemmelse med det tidligere vedtagne, at ingen Vælger vil kunne føle sig ført bag Lyset eller skuffet i den Henseende.

Det ærede Medlem Hr. Moltesen kom med en Udtalelse, som kun kan forstaaes paa den Maade, at den generelle Nedrustning er det ærede Medlem — og jeg gaar ud fra det ærede Medlems Parti — rede til at gaa med til naar som helst. Det kan jeg ogsaa godt forstaa ud fra de Synspunkter, man gør gældende fra den Side, at man maa erklære sig rede til. Men saa kan det ærede Medlem i alt Fald ikke være i Overensstemmelse med det ærede Medlem Hr. Pürschels Logik, naar det ærede Medlem Hr. Pürschel har den Opfattelse, at det er en Brist paa Logik at afskaffe det nuværende Militærvæsen, altsaa de nationale Hære, før man har faaet stillet Magtmidler af tilstrækkelig Styrke og af anden Karakter bagved de Afgørelser, der bliver truffet af de Organisationer, man sætter til at afgøre Stridighederne mellem Staterne.

Jeg har ikke paa nogen Maade givet Udtryk for, at det skulde være noget saa herligt at bringe Sultedøden ind over et Lands Befolkning gennem Sanktioner. Jeg har kun henvist til, at Pagten for Folkenes Forbund anordner de økonomiske Sanktioner som et af de Midler, man fra den Side kunde bringe til Anvendelse for at faa en Stat til at afstaa fra at bryde Forpligtelser, som den maatte have overfor Folkenes Forbund, eller tilsidesætte Afgørelser, truffet af Folkenes Forbund. Det er de Sanktioner, man der hjemler; dem har jeg henvist til uden at fremkomme med en Vurdering af dem, om jeg fandt dem menneskekærlige eller ikke, om jeg fandt dem heldige eller ikke. Men der er dog under alle Omstændigheder — det tror jeg, det ærede Medlem vil give mig Ret i — en Væsensforskel paa Sanktioner af den Art og Sanktioner, der bygger paa nationale Hære.

Det ærede Medlem Hr. Moltesen fremhævede saa smukt, at det, man gjorde, var at sætte Rettens Suverænetet i Stedet for Statens. Det slutter jeg mig ganske til, det er det, man vil gøre. Men hvis man vil opretholde de nationale Rustninger som Magtmiddel til at gennemtvinge de Krav, man mener at have eller maatte have i Henhold til Afgørelser, ja, saa er man jo langt udenfor det, som Rettens Suverænetet tilsiger. Før begynder man først paa en Kamp med nationale Rustninger, saa har man en Krig, og selv om det til at begynde med maatte være kun ud fra Ønsket om at gennemføre en truffen Afgørelse, saa vil den i sine Konsekvenser og i de Krav, den afføder, naar den er gennemført, utvivlsomt ikke komme til adskille sig meget fra, hvad